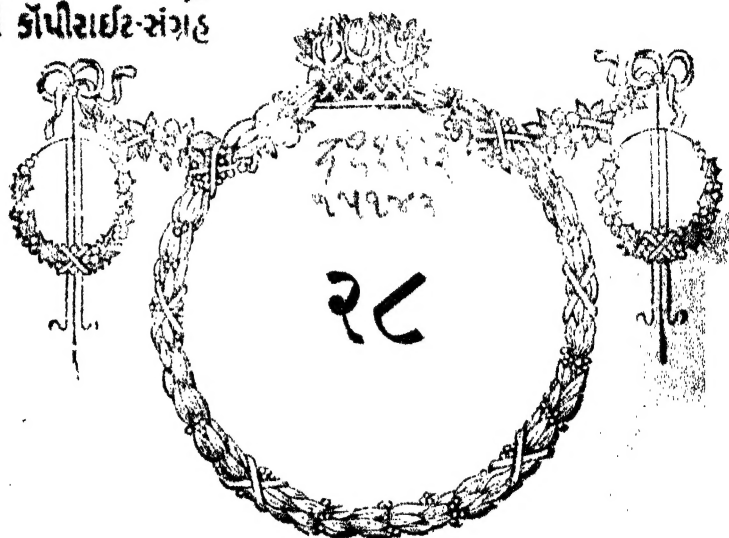

ՀԵՏԵՐ ԿԱՅԻՆ

ગાંડીવ મુદ્રણાલય, કેળાપીઠ
 સુરતમાં છાપી ગાંડીવ
 સાહિત્ય મંદિર તરફથી
 નવવરગાન વીમાવાળીએ
 પ્રગટ કરી : ૧૯૮૬
 ૧૯૮૦ : આવૃત્તિ બીજી
 કિંમત આગે એક

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
 અમદાવાદ
 ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

આ બહુ જ મરખાની
 નાનકડી વાત એક કોચેજ
 ક્યાનું સ્વદેશી રૂપાંતર છે.
 વાતાવરણને અંગે ધટતો
 ફેરફાર કરવો પડ્યો છે.
 આ નવી આવૃત્તિમાં
 કંથો ફેરફાર કર્યા નથી.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

ગુજરાતી કાપીગણિત વિભાગ

અનુક્રમાંક ૧૫૧૪૩ ચર્ચાક

પુસ્તકનું નામ જાદુઈ જમરુખ

વિષય જાદુઈ જમરુખ

જાદુઈ જમરખ

(૧)

નીલમપરી ને ચમનપરી આસમાનમાં તો ઉડતાં'તાં. વાતોચીતો કરતાં'તાં. હસતાં'તાં ને તા-
ળીઓ પાડતાં'તાં.

એમ ગમ્મત કરતાં ને ઉડતાં ઉડતાં ઉધના આવ્યું. પરીઓ તો આસમાનમાં ને ઉધના તો નીચે, જમીન પર નાનું સરખું દેખાય;—કેવું? અજમેરી ઘોર જેવડું—જાંખુ જેવડું—કેરીના તો ગોઠલા જેવું! પણ ચમનપરીએ તરત ઓળખ્યું. ઘાલી: નીલમ ખડેન, નીલમ ખડેન! જોયું કે. પેલું ગામ? પેલું ઉધના?

આપણે તે દિવસે ઉતર્યા'તાં તે કે?

હા, ને વડ નીચે નાચ્યાં'તાં. અલમપરી હતી

ને જખલપરી હતી. અઝુલપરી હતી ને તખલપરી હતી. સૌએ ઉતર્યા'તાં ને કેવી મઝા કરી'તી ! મારીજ વરસગાંઠ હતી તો !

હા, બહેન ! મને પણ ખરાખર યાદ છે ! ને તારૂં હીરાઝાંઝર ખોવાયું'તું તે કેટલી વારે જડયું'તું !

હા ! મારૂં ખ્યારૂં હીરાઝાંઝર ! રાણીજીએ ભેટ આપેલું તે ! ખોવાયું ત્યારે તો મારો જીવ ઉડી ગયો'તો. જડયું ત્યારે ચેન પડ્યું ! ત્યારથી હું શું કરું છું તે તું જાણે છે ?

શું કરે છે ?

ઉંઘનાને એક ભેટ આપું છું. દર વરસે એક ભેટ. જેના હાથમાં આવે તે લઘ જાય. ગયે વરસે એક હીરો નાંખ્યો'તો. ત્રીજે વરસે એક સોનાના ખીયાંવાળું ચીમડું નાંખ્યું'તું. દર વરસે એક નાંખું છું. આજે પણ કંઈ નાંખું એવું થાય છે. વરસ થઈ ગયું છે.

આજે શું નાંખશે ?

રાણીજીની વાડીનું એક જમરૂખ મંગાવ્યું તું. જમરૂખ ખાય તેની મનની ઇચ્છા તરત પાર પડે. ખચકું ભરે તે વેળા મનમાં જે વિચાર હોય તે ત્યાં ને ત્યાં પાર પડે. એવું એ તો જમરૂખ છે. જરા નીચે ઉતરીને નાંખીએ. એવો મંતર ભણીએ કે ઉધનામાં જે જમરૂખીનું ઝાડ હશે તેને જઈને વળગી જશે. પછી જેને હાથ આવ્યું તે ખરું.

ખંને પરીએ થોડે ઉતરી. ઉધના તડખુચ જે-વડું દેખાયું. હળુ ઉતરી. ઉધના ઘર જેવડું દેખાયું. હળુ ઉતરી. ઉધના ડુંગર જેવડું દેખાયું. એટલે ચમન પરીએ પોતાનું જમરૂખ કાઢ્યું. જમરૂખ પર કુંક મારી. ઘોલી: જરે અલ્યા જમરૂખડા ! જમરૂખીએ જઈને વળગી જજે ! ઘોલતું નહિ, ચાલતું નહિ ! જે લે તેને લેવા દેજે, જે ખાય તેને ખાવા દેજે ! મનમાં ધારે તે કામ કરજે.

જમરૂખભાઈ તો ગયા ડખ દધને નીચે. એક જમરૂખી હતી તેને વળગી પડ્યા.

(૨)

જમરૂખી તો મંગા પટેલની હતી. મંગળ પટેલને ઉધનામાં સૌ મંગા પટેલ કહેતા. તેના વાડામાંની જમરૂખીએ જઈને પરીનું જમરૂખ-પાકેલું જમરૂખ, ગળ્યું ગળ્યું જમરૂખ, ફેરી જેવડું મોટું જમરૂખ વળગી ગયું.

તે દહાડે તો ગમ્મત થયલી.

મંગાપટેલની પડોશમાં રતનીયો રહે. રતનીયો ને એની ફાઇખા, ને ફાઇખાની દીકરી જમની. ત્રણ જણાં રહે.

રતનીયો તેર વરસનો. ફાઇખા તેપ્પન વરસનાં ને જમની સાત વરસની. ખાય પીયે ને મઝા કરે.

એક નાની પાડી હતી. થોડું થોડું દૂધ આપતી. નાનો સરખો વાડો હતો. પાંચ દશ તેમાં ઝાડ હતાં. એક બે આંખા, બે ત્રણ દાડમડી, એક રતાળુનો વેલો, ને બે ચાર ભીંડાના છોડ ! થોડાં અળુનાં પાને શાય. ફાઇખા તો ઝાડોનું જતન કરે. ફેરી વેચે, દાડમ વેચે, અળુનાં તો પાન વેચે, ને તેમાં-

થી જે આવે તે ત્રણે જણાં ખાય, પીયે ને મઝા કરે.

કંઈ લેવું કરવું હોય ત્યારે રતનીયો સુરત જાય. પાડીને જોડે એકલા સાથે. ગામમાં પૂછે: કોઈને કંઈ લાવવું છે? કોઈને કંઈ લઈ જવું છે? પછી સુરત જાય. કોઈનુંયે કામ કરે ને પોતાનુંયે કામ કરે.

આજે રતનીયો પાડી જોડીને ગયો હતો. શિવાકાકાના વેંગણ લઈ જવાના હતા. મણ વેંગણ લઈ ગયો'તો; ને પોતાને સાડ જુવાર લઈને આવતો'તો.

વચ્ચે પાડીબાઈ ચઢ્યાં તોફાને. મનમાં વિચાર કરે: જઈ ત્યારેય ભાર, ને આવું ત્યારેય ભાર! બેવડું વૈતરું મારે કરવાનું ને આ લોકો તો મઝા કરે. પાડીબાઈએ તો માર્યો ઉછળો. ગાડીને ઉઘાવી નાંખી. રતનીયાને પાડી નાંખ્યો. જુવારને તો વેરી નાંખી! પાડીબાઈ તો તોફાન કરીને ઉભાં રહ્યાં!

રતનીયાબાઈનો પછી જોઈ લ્યો ગુસ્સો ને!

એ ચાર તો ગાળો દીધી: પાડકી તાડકી ચણાની દાળ, ઉભી રહે તારી વલે કંઈ છૂં! એ ચાર થાપટ લગાવી. કંન પકડીને એવો તો આમળ્યો! પણ પાડીબાઈ તો નર્યાં જીદીનુંજ ઝાડ તો!

પણ એટલામાં તો વાગ્યું નગાઈ. દૂર દૂરથી સંભળાયું. ઉધનાના મંદિરનું નગાઈ. રોજ આરતી ઉતરે ત્યારે નગાઈ વાગે. નગાઈ સાંભળ્યું ને પાડી બાઈએ તો મૂકી ગબરડી તે નાઠાં ગામ તરફ.

રતનીયે તો જેમ તેમ જુવાર ખહારી ભેગી કીધી ને ઘોતીયે ખાંધી. માથે મેલીને એ તો ચાલ્યો ઘેર. પણ થોડી થોડી જુવાર બગડીસ્તો—ગઈ સ્તો.

(૩)

પાડીબાઈ ગાલ્લી સાથે ઘેર ઉભેલાં. ડાશીમા પણ બારણામાંજ. રતનીયો આવ્યો ને વાત કરી એટલે ડાશીમા તો ખિન્નયાં: એ પાડી બહુ હરામી થઈ ગઈ છે. આવું તે તોફાન! આવી તે મસ્તી! બહુ કરશે તો હવેને ફેરે શનિવારના હાટમાં વેચીજ નાંખીશ!

ના, ના ફાઇખા !—રતનીયો પાડીને વેચવાની વાત સાંભળી કરગરી પડ્યો—એમ ના કરશો. એ તો બિચારી ભલી છે. કોઈક વાર એમે હોય. મને ક્યાં વાગ્યુંછ ને ? ને જુવાર બહુ તો અચ્છેરેક માંડ ગઈ હશે. છોને બિચારી રહેતી. કોઈક દહાડો કામ લાગશે.

વારૂ ત્યારે, ઠીક છે. પણ ચાલ, હવે કપડાં કાઢ ને થોડું ખાઈ લે. ભૂખ્યો થયો હોય.

ફાઇખાએ શિંકેથી પતેલી ઉતારી ને રતનીયાને જમવા બેસાડ્યો. ખાસ્સો દોઢ રોટલો ને પાશેર શાક ચપાટી ગયો. પાણી પીધું ને ઠંડો થયો.

પછી તો ફળીયામાં ગયો. બાણીયા સાથે વાતો કરી. મકનીયા સાથે મસ્તી કરી. પાછો ઘરમાં આવ્યો.

એટલે ફાઇખા બોલ્યા: તે રતનીયા, વાડામાં જાને ! અણુના પાનમાં ને ભીંડાના છોડમાં થોડું પાણી રેડ.

રતનીયો તો વાડામાં ગયો. પાણી રેડ્યું. ત્યાં

મંગાકાકાની જમરૂખી બેતાં મ્હોંમાં પાણી છૂટયું:
લાવને એકાદું જમરૂખ તો ખાધ્યે.

રતનીયા બાધ્યે નજર કરી તો જમરૂખી પર
એક એવું સરસ જમરૂખ!—મોટું કેરી જેવડું,
પીળું પાકાં પાન જેવું, એવું તો રૂપાળું !

આયે ખરું બાધ ! બધાં જમરૂખ તો કાચાં
છે ને આ ખરું પાકું ! લાવને ઉડાવી જાધ્યે.

રતનીયાબાધ તો વાડ ફૂદીને મંગા પટેલના
વાડામાં પેંઠા. લાકડી વડે જમરૂખ પાડયું. ને
ઝાડ તળે ખાવા બેઠા ! મનમાં એમ, કે કોણ
બેવાનું છે જે ?

(૪)

પણ એ તો મંગા પટેલ ! મંગા પટેલ તો
સ્વભાવના તીખા તમતમતા ! મિનજ તો મોટો
તિસ્મારખાં જેવો ! રાજ ત્યાં સુધી રાજ, પણ
ગુસ્સે થયા ત્યારે કોઈના જ નહિ તો !

રતનીયે એક બચકું જમરૂખનું બચુ ના
બચુ ત્યાં તો દોડતા મંગાકાકા આવ્યા જ છે

ને ! હાથમાં એક સોટી છે, મારવાને સારૂ ધુમાવે છે. રતનીયાને થયું : બાપરે ! પાંખ હોય તો કેવું સારું ! એ ઉડતાકને જઈ પડીયે ક્યાંના ક્યાં !

બચકું ભરે છે ને વિચાર કરે છે ત્યાં તો આવ્યો બાપરે ! એ તો ઉડ્યોજ છે ને આકાશમાં ! એ તો પેલું નહુઠ જમરૂખ હતું નહુઠ ! ખાતાં ખાતાં જે ઇચ્છે તે થતાં વાર કેટલી ? ચમન-પરીનું નહુઠ જમરૂખ !

રતનીયાભાઈ તો ઉડીને પજ્જા પોતાના વાડામાં. મંગા કાકા તો બેઠજ રહ્યા ! આ બાપરે ! આ શું ! આ છોકરો તો ઉડતો દેખું !

પણ ઉડવામાં ને ઉડવામાં જમરૂખ પેલું ત્યાં ને ત્યાં પડા ગયેલું.

રતનીયાભાઈ પણ ઉડ્યા તો ખરા, ને પજ્જા પણ ખરા : પણ અબખ બહુ થયા ! આ શું, હું ઉડ્યો કેમ ? ને વાત શી ? દશ મિનિટ તો એ ડાચું વકાસી બેસીજ રહ્યો ને !

ખીજ બાબુ મંગા કાકા પણ ઠંડાજ થઈ

ગયા !—આ પણ ખરું બાઈ ! આ છોકરો હિડતો ક્યાંથી થયો ? ને (—એટલામાં પેલા જમરૂખ પર નજર પડી—) આ જમરૂખ પણ ક્યાંથી આવ્યું ? કાલે તો કંઈ નહોતું ! આવું પીળું, પાકું, રૂપાળું જમરૂખ શાનું વળી ? !

લાવને બાઈ, ચાખી તો જોઈ—કહા મંગા પટેલે તો એક ખચકું ખાધું : હાશ, આ તો બહુ મજનું છે—મીઠું સાકર જેવું, જાણે રાંદેરી બાર-સ્તો. લાવ પૂરેજ ખાઈ જઈ !

(૫)

મંગા પટેલ તો એમ બાલી બેઠા પાસેના મોટા પથરા પર. ને બીજું ખચકું ભરે છે ત્યાં તો ટન્ ટન્ ટન્ ઘંટડીઓ ગાજવા લાગી. મંગા પટેલની ગાયો—ભેંસો ગામમાં ભટકી ઘેર આવી. દોહવાનો વખત થયો તો ! મંગા પટેલને આંજસ આવ્યું !—આ ગાય ભેંસડાં પોતાની મેજેજ દોહવાઈ જતાં હોય તો કેવું સાડું ? ! હું મારી મેજે આહં ચાંટીને બેસીજ રહું !

પણ મંગા કાકા ધારે એટલીજ વાર હતીને !
ફડોફડ ધરમાંથી તાંબડીઓ નીકળી ને બેઠી ગાય
ભેંસની નીચે; ને આંચળમાંથી દૂધની ધારા તાંબ-
ડીઓમાં પડવા લાગી ! એત્તારી આ શું-કરતા
મંગાકાકા ઉઠવા ગયા તો ઉઠાયજ શાનું ? ચોંટીજ
ગયલા પથરા સાથે.

કાકા તો ગભરાયા. ખીજમાં ને ખીજમાં જમ-
રૂખ ફેંક્યું રતનીયાના વાડામાં. ને પોતે ઉઠીને
ઉભા થવા માટે ખેંચાખેંચ કરવા લાગ્યા !

વાહ, મંગાકાકા વાહ !

(૬)

રતનીયાના વાડામાં પાડીબાઘને બાંધ્યાં'તાં.
ત્યાંજ પડ્યું પેલું જમરૂખ. પાસેજ ખાવાનું પડે,
પછી પાડીબાઘ ઝાલ્યાં રહે કે ?

પાડીબાઘએ તરત મ્હોં માર્યું. મનમાં ધાર્યું:
છે તો અડધુંજ, પણ જે છે તે ! એવું એવું પણ
ક્યાં મળે છે ? ! આ આંબા ને દાડમડી પર ફેરી
ને દાડમ ભર્યાંભરપૂર હોય તો પવન પાડ્યાં કરે

ને હું તે ખાધાંજ કહું ! પણ એ દિન કયાંથી ?!—

એમ વિચારતાં પાડીબાઈએ તો જમરૂખ ખાધને ખલાસ કર્યું.

પણ એ તો હતું જાદુઈ જમરૂખ ! પાડીબાઈને તેની શી ખબર ? આંખો ને દાડમડી ફેરી દાડમથી ભર્યાંભરપૂર થઈ ગયાં ને ડબ્બાડબ્બ ફેરીઆ પડવા લાગી !

અવાજ સાંભળીને ફેઈબા દોડી આવ્યાં. જુએ છે તો આંખા પર ફેરીજ ફેરી ! દાડમડી પર દાડમજ દાડમ ! ઓય ખાપરે ! આ તે કેવું જાદુ ?

રતનીયાને ખૂમ પાડી : રતનીયા, રતનીયા, જો તો ખરો ! આ બધું શું ?

રતનીયો ઘરમાંથી દોડતો આવ્યો : ઓ ખાપરે ! આ તો ખરૂંજ જાદુને !

ફેઈબા કહે : આ તો બસો રૂપિયાની ફેરી ને સો રૂપિયાનાં દાડમ હશે. રતનીયા ! આ જાદુ કોણે કર્યું ? !—

હં ! હં ! એ તો આપણી પાડોજ હશે રે

ફાઈખા ! તમે એને વેચવાની વાત કરતાં'તાં. તેથી
એણે ખતાવી કરામત !

રતનીયાની નજરે પેલા જમરૂખની એક કચ્ચર
પાડીના મ્હોંમાંથી સરી પડતી દેખાઈ !

“હં ! હં ! એ તો એજ ! પાડી ને જમરૂખ !
ખરું ભાઈ એ જમરૂખ તો ! ”

એમ બોલતો રતનીયો તો હરખાતો હરખાતો
બાણીયાને ને મકનીયાને વાત કરવા સાફ દોડી
ગયો.

(૭)

ફાઈખા તો કંઈ ખુશ થાય, કંઈ ખુશ થાય !
ચાલો, હવે તો બીજી બે ભેંસ લેવાશે ખરી !

હોંશમાં ને હોંશમાં ખાતરી કરવા બે કેરી તો
ડોશી ખાઈ પણ ગયાં !

જમની પણ પછી શાની રહે ? તેણે પણ
કેરીઓ ઉડાવવા માંડી.

x

x

x

નીલમપરી ને ચમનપરીએ પાછાં વળતાં નજર

કરી: ચાલો ભાઈ, જે થયું તે ઠીક થયું. ગરીબની
આંતરડી ઠંડી થઈને !

એકજ આનામાં

મિયાઈ: એક રસીલું બાલનાટક
હાથી ધમધમ ચાલે: હાથીએને
લગતી માહિતી તથા સાચી વાતો
રમકડાંની દુકાન: ઘણી રસભરી
બાળ કથા. સૌને ગમી જશે.

બાલોઘાનમાલાના કાયમ

ગ્રાહક બનેા

પણી બાળુએથી આ માલાના કાયમી ગ્રાહક બનવા માટે પૂછપરછ આવ્યા કરે છે. તેથી એવો નિયમ કર્યો છે કે જે કોઈ બાધ યા બહેન રૂ. ૪ અમારે ત્યાં અનામત મૂકશે તેને અનામત મળ્યાની તારીખ પછી બહાર પડતાં પુસ્તકો નિયમિત રીતે મળશે. અનામત મૂકવાને લાભ એ છે કે પુસ્તકોનું ટપાલ ખર્ચ સંસ્થા ભોગવશે અને ગ્રાહકને છાપેલી કિંમતે ધરખેડાં ચોપડી મળશે. આ રીતે મૂકેલી રકમનો બરાબર હિસાબ રખાશે અને રકમ પૂરી થતાં ગ્રાહકને ખબર આપી વધુ નાણાં મંગાવી લેવાશે. આમાં કોઈ જાતની દાખલ રી કે કશું નથી. છેક જોઈ કિંમતની ચોપડીઓ હશે તો બે બે ત્રણ ત્રણ સાથે મોકલાવી દેવાશે. વરસના ગાળામાં રૂ. ચારથી વધુ લાગત ગ્રાહકને આવશે નહિ પણ ચોપડીઓ અમુક આંતરે બહાર પડેજ, એવો કંઈ નિયમ નથી. અનામત મળ્યા પહેલાંનાં પુસ્તકો ગ્રાહકને જોઈશે, તો પૂરી કિંમતે અપાશે. પણ બધાં સાથે ભેશે તો વળતર કાપવામાં આવશે. આજેજ મનીઓકર કરો,

માંડીવ બાલોદાન માલા: પુષ્પ સાતમું

બાળવિહાર (૧)

આ ચોપડી ખાસ વખણાઈ છે અને તેની ત્રીજી આવૃત્તિ પણ બહાર પડી છે. એમાં વિજ્ઞાનના નિયમોને લગતી સરસ રસમય કથાઓ ચિત્રો સાથે આપેલી છે. બાળક જે હજારો સવાલો પૂછે છે તેના જવાબ એમાંથી મળી, ચક્રશે. દાખલા તરીકે સૂરજ કેમ બાળે છે, પૃથ્વી કેમ ફરે છે, ધી પાણી કરતાં હલકું કેમ, છાપખાનામાં કેમ છપાય છે, બલુન કેમ ઉડે છે, ભમરડો, કનકવો, વગેરે વગેરે અનેક સિદ્ધાંતોની રસભર ગૂંથણી કરવામાં આવી છે; તેર ચૈદ વરરાની ઉમ્મરનું એક પણ બાલક એ વાંચ્યા વિના ન રહે. એને વિજ્ઞાનનો શોખ જગશે, કુદરતની લીલા સમજશે, દુનિયામાં આગળ ધપવાની તાલાવેલી લાગશે. છ સાત ચિત્રો અને બોર્ડ પટ્ટીનું મજબૂત પુઠું રાખ્યું છે. કિંમત ૦-૧૨-૦ ટ. ખ. જૂડું.

અનેક પત્રોએ વિદ્વાનોએ, લેખકોએ, અને બાળ સાહિત્યના વિવેચકોએ એને વખાણેલું છે. વડોદરા રાજ્યમાં તેમજ સરકારી કેળવણી ખાતાએ ધનામ વગેરે માટે એને મંજૂર કરેલું છે. ધનામમાં આપવા માટે એવી ઉત્તમ ચોપડી બીજી જૂજ હશે.

માલોધાનમાલોના કાયમ

ગ્રાહક બનો

ધણી બાળુએથી આ માલોના કાયમી ગ્રાહક બનવા માટે પુછપરછ આવ્યા કરે છે. તેથી એવો નિયમ કર્યો છે કે જે કોઈ બાધ યા બહેન રૂ. ૪ અમારે ત્યાં અનામત મુકશે તેને અનામત મળ્યાની તારીખ પછી બહાર પડતાં પુસ્તકો નિયમિત રીતે મળશે. અનામત મુકવાનો લાભ એ છે કે પુસ્તકોનું ટપાલ ખર્ચ સંસ્થા ભોગવશે અને ગ્રાહકને છાપેલી કિંમતે ધરખેડાં ચોપડી મળશે. આ રીતે મુકેલી રકમનો બરાબર હિસાબ રખાશે અને રકમ પૂરી થતાં ગ્રાહકને ખબર આપી વધુ નાણાં મંગાવી લેવાશે. આમાં કોઈ જાતની દાખલ રી કે કશું નથી. છેક એાછી કિંમતની ચોપડીઓ હશે તો બે બે ત્રણ ત્રણ સાથે મોકલાવી દેવાશે. વરસના ગાળામાં રૂ. આરથી વધુ લાગત ગ્રાહકને આવશે નહિ પણ ચોપડીઓ અમુક આંતરે બહાર પડેજ, એવો કંઈ નિયમ નથી. અનામત મળ્યા પહેલાંનાં પુસ્તકો ગ્રાહકને જોઈશે, તો પૂરી કિંમતે અપાશે. પણ બધાં સાથે લેશે તો વળતર કાપવામાં આવશે. આજેજ મનીઓફર કરો.

નવા યુગનાં રમકડાં

સેટ ૧ લો

સેટ ૧ લો		૨૬ ગધેડાનું રાજ	૦--૧--૦
૧ ટોલ્સ્ટોયની ત્રણ વાતો	૦--૫--૦	૨૭ રમકડાંની કુકાન	૦--૧--૦
૨ બકુલ	૦--૬--૦	૨૮ જાકુઈ જમરખ	૦--૧--૦
૩ બિરબલનો બન્ધુ	૦--૮--૦	૨૯ મકનો મસ્તાનો	૦--૧--૦
૪ મૂરખરાજ (ટોલ્સ્ટોય)	૦--૮--૦	૩૦ બંગાળી બિરબલ	૦--૬--૦
૫ નીલમ	૦--૬--૦	કુલ ૮--૦--૬ નં બહલે આખો સ.	
૬ લીમ અને યુધિષ્ઠિર	૦--૪--૦	લેનારનેળા રા.માં ફેન્સી બામ્સ સાથે.	
૭ બાળવિહાર (૧)	૦--૧૨--૦	પાર્ટેજ ડા. ૧૧. સ્ટેશનવાળા ગામે	
૮ જયબજરંગ	૦--૬--૦	૩૯૨ પાસલ સરવ પટે.	
૯ વાથોનુ વન	૦--૪--૦	સેટ બીજો:	
૧૦ જાકુઈ હાર	૦--૪--૦	૧ બલબલમણિ	૦)-
૧૧ અરફીપુરી	૦--૪--૦	૨ સવાકાની આપવીતી	૦)-
૧૨ સોનાકુમારી	૦--૪--૦	૩ ખોટી ખોટી વાતો	૦૧
૧૩ તોફાની ટીપુડો	૦--૬--૦	૪ સિપાઈદાદા	૦)૧૧
૧૪ હ્યુંબર	૦--૩--૦	૫ મધપૂડો	૦૧૧
૧૫ ક્ષપસળી	૦--૪--૦	૬ કોલસાકાકા	૦૧
૧૬ બાળવિહાર (૨)	૦--૬--૦	૭ સખરસ	૦)૩
૧૭ મોતીના દાણા	૦--૫--૦	૮ કીર્તિસ્તંભ	૦૧
૧૮ એક હતો કૂતરો—	૦--૪--૦	નવી ચાપડીઆ તૈયાર થાય	
૧૯ કેરીનાં ભજ્યાં	૦--૩--૦	મોટા બાળકો-કુમારો	૩
૨૦ નવગીત	૦--૩--૦	બલિદાન	૦
૨૧ મેધધનુષ	૦--૪--૦	બ્રહ્માંડનો બેઠ	૩૧
૨૨ મિયાઈ	૦--૧--૦	પારસમણિ	૨
૨૩ હાથી ધમધમ ચાલે	૦--૧--૦	ગીતાંજલિ	૧૧
૨૪ બાળ ડાયરી	૦--૩--૦	પાંડવશુભનિવાસ	૦૧
૨૫ ચાપગાંની ચતુરાઈ	૦--૪--૦	ખાંચણાં	૦.
		નીતિધર્મ	૦૧

ગાંડીજી

